ULTIMUL ADAM

de Ciprian Mitoceanu

Maker se ridica incet din culcusul improvizat din citeva paturi si o blana de urs roasa de molii. Linga el, femeia se foi putin si chiar incepu sa vorbeasca prin somn. Se opri, cu inima batindu-i la baza gitului, paralizat de spaima ca Jenna se va trezi si-l va lua la intrebari. Desi se gindise serios la aceasta posibilitate, inca nu-si formulase in minte un raspuns pe care sa-l prezinte, pentru orice eventualitate. Poate ca nu se va trezi…

Jenna nu se trezi, continua sa doarma, cu fata ingropata in causul palmelor, ca si cum ar fi plins. Poate ca plingea, inauntrul ei, o prevestire de rau augur pentru zilele ce vor veni. O inveli grijuliu, de ceva vreme diminetile erau foarte racoroase.

Se ridica in picioare. Genunchiul sting, cel atins de reumatism, pocni ca un vreasc uscat inainte sa fie bagat pe foc. Se strimba, nemultumit. Inca nu-l durea foarte tare, dar articulatia incepea sa-i atraga atentia ca, poate destul de curind, mult mai curind decit isi inchipuia, o sa-i provoace necazuri al naibii de serioase. Reumatismul e o boala nesimtit de pacatoasa, mai ales cind nu exista prea multi doctori care sa-ti ofere putina alinare; se inchipui schiopatind, ajutindu-se la mers cu un toiag rupt din coroana ramuroasa a unui copac. Nu era o imagine prea optimista, dar se gindi ca cei mai multi oameni pe care ii cunostea si-ar schimba bucurosi propria suferinta cu un agasant de reumatism. Ce insemna sa te doara genunchiul dimineata pe linga enorm de multele fatete ale durerii pe care le puteau imbraca bolile de radiatie? Era un fericit, in ciuda durerii de genunchi, poate singurul…

Înca nu-si putea explica cum scapase neatins de radiatiile in care pierise peste 99,99% din omenire (procentul era aproximativ si il stabilise singur, bazindu-se pe cazul propriu si calcule empirice; daca doar el scapase cu viata din suburbia in care traiau vreo zece mii de locuitori nu asta insemna?). Nu era vorba ca scapase doar cu viata, un noroc pe care nici unul dintre cunoscutii sai nu-l avusese, ci scapase neafectat de radiatii. Aceasta nu mai era o constatare personala, ci rezultatul analizei cu un contor Kingstorm de ultima generatie. Neatins… Asa i se si spunea, Neatinsul. Era singurul Neatins din citi oameni cunostea si, dupa trei ani de zile de la catastrofa care aruncase omenirea in epoca ei de inceput, putea spune ca

cercul lui de cunostinte se largise considerabil. Numai in Vale cunostea vreo patruzeci de oameni; cu unii dintre ei deja stabilise legaturi comerciale, un troc primitiv din care toata lumea era multumita.
Iesi din grota. Era foarte frig… Rasaritul soarelui nu mai putea sa intirzie foarte mult; deja primele raze desenau contururi singerii pe norii pufosi ca niste inflorescente de bumbac. Cerul de dimineata semana atit de mult cu cel din Ultima Zi a Omenirii… A Omenirii asa cum o cunoscuse in perioada ei de glorie.

Omenirea disparuse din cauza radiatiilor nucleare, asta era clar. Ceea ce nu stia nimeni era ce mama dracului declansase explozia care mistuise omenirea. Fusese opera teroristilor? A generalilor rusi, chinezi, iranieni sau, de ce sa nu admita si aceasta posibilitate, chiar a celor americani? Sau pur si simplu un accident cauzat de vesnicul adormit maturator care si-a uitat cirpa pe cel mai sensibil buton dintr-o centrala atomo-electrica? Orice varianta era plauzibila cita vreme se trezise dintr-o data, fara nici un fel de avertisment, orbecaind prin orasul plin de fum, de foc si, mai ales, de moarte. Un oras ca majoritatea oraselor si care disparuse ca toate orasele. Ras de pe fata Pamintului, ca de lama unui buldozer urias.
Apa din butoi pastra putina caldura, in ciuda frigului de afara. Sistemul de captare a radiatiei solare inca functiona, il recuperase din ruinele unui fost magazin de profil unde nimeni nu-si mai batea capul sa te intrebe daca platesti cu cardul sau cash. Bau putin din causul palmelor apoi incepu sa se spele, avind grija sa se frece apasat pe sub brate, pe spate si pe piept, acolo unde preferau sa se aciueze paduchii. Blestemate insecte. Se pare ca lor radiatiile nu le cauzasera decit neajunsuri minore si acum se inversunau asupra putinilor supravietuitori ai dezastrului atomic.

La inceput nu-i venise sa creada. Supravietuise fara nici un echipament de protectie, fara sa se ascunda intr-un adapost cu peretii blindati cu plumb… Nici nu stiuse si nici acum nu stia care sint cele mai elementare masuri care se pot lua impotriva consecintelor unei explozii atomice. Nici macar nu banuise ca se poate scapa din asa ceva. Iata ca scapase…

Primele zile fusesera groaznice, nu se putea gindi la acea perioada decit ghemuindu-se la pamint si prinzindu-si capul

intre genunchi. Numai cadavre peste tot, numai incendii cu care nu-si mai batea nimeni capul. Moarte, durere si nedumerire, asa se consumase sfirsitul unei intregi civilizatii.

Cerceta custile in care reusise sa adune citeva perechi de iepuri salbatici si doua giste salbatice. Animalele si pasarile aveau de mincare pentru trei-patru zile. Asta era bine, o s-o scuteasca de efort pe Jenna pentru o vreme; pina cind isi va reveni din soc. Daca isi va reveni…

Nici un om viu… Nici o fiinta vie… Nici macar un sobolan. Isi inchipuise ca era unicul supravietuitor al unei lumi distruse pe vecie. Asa arata lumea dupa Apocalipsa. Apoi vazuse iepurii… Si caprioarele. Aparusera si oamenii…

Carabina, un Mausser vechi care avea patul cam deteriorat, o lasase in grota. Nu era cea mai grozava arma, dar era destul de precisa si o gasise impreuna cu o cantitate uriasa de proiectile, ceea ce o facea de nepretuit. Jenna stia sa se foloseasca de carabina si o putea utiliza pentru a se apara atit de animalele salbatice, cit si de oameni. Mai ales de oameni. Desi supravietuisera prea putini dezastrului nuclear, cei ramasi pastrau inca instinctul de pradator. Lipsa legilor, a cutumelor carora sa se supuna supravietuitorii, si mai ales a celor care sa le aplice faceau destul de dificil traiul intr-o lume subpopulata si obisnuita cu un confort la care nu mai avea acces. Se gindise mult daca trebuia sa ia carabina cu el sau sa o lase femeii. Si pina la urma renunta la cel mai important mijloc de autoaparare in beneficiul Jennei. Indiferent cite piedici va intilni in calea lui, nu putea fi atit de las, de nesatios, incit sa o lipseasca pe femeie de singurul sprijin pe care se mai putea bizui de indata ce drumurile lor se vor desparti. Inca nu era atit de inuman. Se va descurca si fara pusca. Sau o sa caute sa-si procure una de la cei din Vale. Probabil ca detineau si astfel de scule la care erau dispusi sa renunte in cadrul unui troc avantajos.

Supravietuitori mai existau. Surprinzator de multi, dupa prima parere a unuia care pentru mai bine de o saptamina se crezuse singur pe lume. Au aparut dintre ruine de indata ce foamea si setea au reusit sa domine spaima. Instinctul de supravietuire i-a scos pe oameni din vagaunile lor. Daca voiau sa traiasca trebuia sa caute hrana si apa. Restul necesitatilor mai puteau astepta. Si puteau trai.

Pentru unii dintre supravietuitori semnele bolii au aparut in primele zile. Pentru altii ceva mai tirziu, in citeva saptamini sau citeva luni. Doar el scapase. Dupa trei ani de la aparitia epidemiei el nu se putea plinge decit de durerile reumatice din genunchiul drept. Il chinuise genunchiul si inainte de Marele Dezastru si era putin probabil ca, daca omenirea ar fi reusit sa ocoleasca Apocalipsa, durerile din genunchi sa fi disparut gratie unor hapuri administrate de un medic priceput. Tumori interne sau exnterne, diformitati, organe supradimensionate sau atrofiate, dureri cumplite, pierderea parului, dintilor sau a anumitor funtii organice — doar citeva dintre afectiunile sub care se putea prezenta boala de radiatie. Si Cerul ii era martor ca boala de radiatie avea o paleta cumplit de larga de valente pe care si le putea pune in valoare pe pielea fiecarui supravietuitor.

Incepu sa se intrebe cu seriozitate daca era bine ceea ce facea. Era doar un gind stinjenitor, siciitor; luase decizia dupa o chibzuiala lunga si foarte matura si era putin probabil ca o ultima reflectie sa-i ruineze intr-o jumatate de minut tot esafodajul ridicat intr-o saptamina intreaga. Era bine?!... Poate ca nu era, dar hotarirea ii apartinea in totalitate si deja fusese luata.

Cerceta inca o data cutia pentru alimente. Era o ramasita destul de bine conservata a unei lazi frigorifice. Poate ca daca ar fi avut la dispozitie curent electric ar fi reusit s-o puna in functiune dar odata cu Marele Dezastru disparusera si facilitatile oferite de civilizatia uzinelor atomo-electrice. Pastrama de iepure si de caprioara, afumata la fum de fag. Nu era din cale-afara de gustoasa, dar, pentru cineva care nu mincase decit mincare semipreparata sau doar incalzita de cuptorul cu microunde, se dovedise a fi dupa Dezastru un bucatar destul de priceput. Si Jenna ii apreciase talentele...

Era destula mincare. O vreme Jenna va putea sa supravietuiasca fara sa utilizeze carabina si fara sa atenteze la vietatile din custi. Grijuliu, umplu si butoiul cu apa. Soarele o sa rasara curind si atunci captatorul de energie solara isi va face datoria. Daca va plinge dupa el sau va respira usurata cind va constata ca a plecat, asta il interesa prea putin. Sau il interesa ceva mai mult, dar nu voia sa se gindeasca la asta. Cel putin n-o

sa se speteasca invirtind roata fintinii vreo doua zile. Ultima impresie pe care voia s-o lase trebuia sa fie cit mai favorabila.

Neatinsul... Asa incepusera oamenii sa-i spuna de indata ce constatasera ca scapase de boala de radiatie. Acest neasteptat dar din partea Zeitei Fortuna il imbracase cu o aura de mister, dar ii si provocase o serie de necazuri; existau citiva indivizi care s-ar fi simtit mai bine sa-l stie ca facind parte din marea gloata a ciumatilor atomici.

Verifica pentru ultima data motocicleta; un Wankel-Grizzly care functiona cu biodiesel, un combustibil relativ usor de gasit intr-o lume in care benzinariile devenisera simple piese de decor, iar tancurile de combustibil pastrau intacta cantitatea de biodiesel din ziua in care se stirnise Apocalipsa. Era o motocicleta buna, cea mai buna pe care o avusese vreodata. Inainte de Apocalipsa nu detinuse nici macar o amarita de bicicleta. Isi dorise nespus o masina, dar veniturile nu i-au permis niciodata macar amaritul de velociped. Acum putea avea orice masina isi dorea, cu conditia sa se debaraseze de partea electronica ce coordonase cindva activitatea motorului si a sistemelor de siguranta. Acestea fusesera scoase din uz de pulsul electro-magnetic, dar chiar si asa era foarte dificil sa te strecori pe strazile blocate de carcasele camioanelor rasturnate de suflul Apocalipsei. O motocicleta era mult mai versatila, te puteai strecura chiar si pe acolo pe unde era greu de trecut cu piciorul. Si Jenna nu trebuia sa-si faca griji pentru vehicul; in caz ca va avea nevoie sa se deplaseze putea utiliza fara nici un fel de probleme cealalta motocicleta, o Aprilia in mult mai buna stare si mult mai potrivita pentru o femeie.

Pe Jenna o descoperise cu vreo cinci saptamini mai inainte, in timp ce cauta lucruri utile sau macar bune de schimbat prin ruinele orasului Detroit. Cazuse tocmai la tanc; o gasca de Scormonitori o inconjurase si incerca sa o agreseze. Era putin probabil sa fie violata, nici Scormonitorii si nici restul barbatilor nu mai aveau cu ce, dar era foarte posibil sa fie omorita in bataie. Instinctul de haita se trezise in om imediat ce spoiala civilizatiei ii fusese stearsa din minte si de pe trup, iar cel care nu facea parte din haita era privit ca un inamic periculos sau ca o jucarie de care te poti bucura pina se ineaca in propriul singe. Scormonitorii erau cei mai periculosi din acest punct de vedere; haite organizate din cel putin douazeci de

indivizi, numai barbati, care culegeau din ruinele oraselor doar obiectele stralucitoare, fara sa faca diferenta intre un lingou de aur si o caseta de gablonturi de tinichea. Atacau pe oricine, mai mult instinctiv decit rational, dar femeile nu aveau nici o sansa sa scape de furia lor distructiva.

Isi pregatise din seara desaga cu alimente. Ceea ce-si indesase in saculetul de pinza trebuia sa-i ajunga pentru vreo trei zile, timp suficient sa ajunga pina la oricare dintre cele doua oceane, dar si sa faca rost de toate mijloacele necesare pentru a incepe o viata noua.

Era de mirare ca supravietuise pina o descoperise in Detroit; Scormonitorii si sobolanii faceau ruinele acestuia foarte primejdioase. Sau poate ca-si petrecea cea mai mare parte a timpului ascunzindu-se. Jenna nu se simtise niciodata datoare sa-i ofere explicatii, iar el nu simtise macar o clipa ca ar avea autoritatea sa ceara explicatii. Doi oameni, doi supravietuitori care se intilnisera gratie unor intimplari pe care nici unul nu le putea controla.

Carabina Mausser salvase viata femeii. Trei impuscaturi si doi dintre Scormonitori se prabusisera la pamint. Al treilea avusese un noroc chior, se pare ca nu-l ranise deloc, dar gasca agresiva a batut in retragere de urgenta, fara sa protesteze. Femeia, cazuta pe o dala de marmura, nu schitase nici un gest de impotrivire atunci cind o apucase de brat. Nu avea de ce sa se teama, era evident. Au inceput sa discute calm, ca si cum s-ar fi cunoscut de o mie de ani, fara sa le pese ca gasca de Scormonitori s-ar putea intoarce. Apoi au adunat citeva bucati de cupru aruncate in urma lor de fugari si a adus-o la grota lui calare pe motocicleta.

In subconstientul lui isi dorise o femeie. Si-o dorise de multa vreme. Neatins insemna ca-si pastrase intacte toate calitatile barbatesti. Absolut toate. Intr-o lume in care radiatia aruncase in capul barbatilor, ca o plaga generala, impotenta, iar pe cel al femeilor infertilitatea, el era capabil de erectie.

Cunostea aceasta problema; din discutiile cu restul barbatilor si femeilor. Cu cei cu care se mai putea discuta. Fusese socat sa constate ca pe cei mai multi dintre barbati nu-i durea atit de tare pierderea lumii de dinainte de Marele Dezastru, cit mai ales pierderea celui mai batos atribut masculin, si anume capacitatea de a-si folosi organul genital si

la altceva decit la eliminarea urinei. Impotenta era mai greu de suportat decit orice altceva. Si femeile se plingeau ca menopauza venise pentru toate supravietuitoarele in aceeasi zi; aceea a Marelui Dezastru. Rasa umana era condamnata inevitabil la disparitie; faptul ca supravietuise o mina de oameni Marelui Dezastru nu insemna decit o aminare inutila. Ce mai contau citeva zeci de ani, in cel mai bun caz, pina la disparitia ultimului om?

Jenna se dovedise o prezenta foarte utila in grota. Nici bine n-o coborise din saua motocicletei si se apucase de dereticat; ochiul ei de gospodina nu putea suporta dezordinea nici macar in grota unui troglodit post-dezastru. Dereticase tot restul zilei, fara sa se plinga sau sa-i urmeze sfatul de a se odihni. Nu voia sa traiasca intr-o cocina, ce putea sa-i faca?

A doua zi i s-a facut rau si a cazut la pat ca secerata. Se ingrozise, gindindu-se la bolile de radiatie. Pe pielea ei nu se vedea nici o urma a celei mai cumplite plagi post-dezastru dar se putea foarte bine ca suferinta sa vina din interior; tumorile interne nu erau ceva neobisnuit. Dar Jenna il asigurase ca nu are de ce sa se teama. Situatia era sub control. Daravela feminina lunara… Ei, cum nu intelegea?!… Îi venise ciclul…

Ciclul… Resimtise limpezirea dilemei ca pe o lovitura de ciocan in cap. Si Jenna era o Neatinsa?!…

Incredibil, dar dureros de adevarat. Un Neatins si o Neatinsa se intilnisera la ceva ani dupa Marele Dezastru. El capabil de erectie; ea capabila de ovulatie. Viitorul omenirii nu mai era atit de scurt precum se preconizase mai devreme.

Ii luase ceva timp pina sa accepte situatia. Jenna avea dureri cumplite, dar tot ceea ce-i ceruse fusese doar sa-i faca rost de un pachet de vata. Se mai gasea asa ceva in oras. Daca gasea absorbante era si mai bine. Ei, chiar nu stia cum arata?!… O sa se descurce…

S-a descurcat, din nefericire a gasit mai mult decit a cautat si asta i-a ruinat iluzia paradisului pe care si-l imaginase pret de citeva ore.

Intre cutiile cu absorbante intime pe care le carase din oras (un depozit de farmacie era plin cu produse de gen, dar nu-si batuse nimeni capul sa-l goleasca) Jenna gasise teste de ovulatie si fertilitate masculina. Era nevoie doar de o picatura de urina si puteai afla daca mai puteai ramine insarcinata sau daca mai

puteai insarcina pe cineva. Spre uimirea lui, Jenna facuse testul. Pozitiv.

Ingrijorat, picurase urina pe testul pentru barbati. Fara stirea femeii care inca gemea in pat. Doua linii verzi si una rosie. Fertilitate masculina maxima, conform indicatiilor din ghidul de utilizare. Asta era prea de tot.
Isi petrecuse restul zilelor invatind-o pe Jenna cum sa vineze, cum sa puna o capcana pentru giste salbatice sau pentru pesti, cum sa traga cu carabina fara sa-i tremure mina. Va avea nevoie...

Porni motorul motocicletei. teava de esapament bubui asemenea unui tunet; cu siguranta asta o s-o trezeasca pe Jenna, dar prea putin mai conta acum. Incaleca si forta acceleratia. Ascultatoare, batrina motocicleta se puse in miscare. La drum!...

Descoperirea faptului ca puteau procrea il uluise, apoi il ingrozise. Era prea mult. Mult mai mult decit tot ce indurase pina acum. Din el si Jenna se putea naste un copil. Mai multi copii. O noua omenire. O noua civilizatie...

Multumesc, nu...

De la Marele Dezastru strabatuse ruinele Americii in lung si-n lat. Pustie. Dezolanta. Nimic care sa mai aminteasca de maretia de odinioara. Nimic care sa mai aminteasca de decaderea de odinioara.

Multi plingeau zilele de dinainte de Dezastru. Îsi plingeau potenta pierduta. Ce mai aveau de pierdut si de plins? Oamenii, asemenea unor haite de salbaticiuni, continuau sa se lupte chiar si cind mai toate problemele legate de suprapopulare si crize energetice si financiare erau de mult uitate. Pentru teritoriu. Pentru o femeie pe care, daca nu o puteai regula, cel putin o puteai snopi in bataie, o puteai tortura pina murea. Pentru o cutie de alamuri sau pentru citeva conserve pe jumatate putrede. Pentru teritoriu. Pentru propriul orgoliu.

Supravietuitorii nu invatasera chiar nimic din greselile care au dus la tarele omenirii de dinaintea Marelui Dezastru. Se povestea despre bande de albi care-i asasinau pe asiatici si negri; despre bande de asiatici care jurasera ca rasa alba si cea neagra vor disparea de pe pamint inaintea celei galbene; despre gasti de culoare care "tineau aproape".

O noua omenire cu sechelele celei vechi? Nu, imaginea era prea dezolanta. O civilizatie care sa evolueze pina la cumplita decadere in desfriu, abrutizare sexuala si de-a dreptul maniaca in ceea ce priveste confortul propriu? Legea junglei? Care pe care?...

S-o priveasca pe Jenna in ochi si sa-i spuna, asa cum vazuse in filmele cu omul-maimuta, "Tu Eva, eu Adam"?!...

Sa ajute la nasterea unei civilizatii care sa dispara ca si precedenta fie intr-un accident colosal, fie in urma unui razboi pornit din prostie si orgoliu? Mai bine nu...

El, Maker M. Driver nu se simtea in stare sa joace rolul lui Adam chiar daca avea la dispozitie o nepretuita Eva. Nu-si putea asuma renasterea unei civilizatii care sa dispara tot din propria-i prostie, lacomie si ignoranta. Jenna, sau Eva, cum si-o putea spune, o sa se descurce. Poate c-o sa gaseasca un nou Neatins, un nou Adam. Daca el fusese crutat de radiatie, daca ea scapase fertila din Iadul de dupa Marele Dezastru, poate ca mai existau si alti barbati, si alte femei in stare sa procreeze. Pe el nu-l interesa. Sa-si satisfaca nevoile sexuale cu o prostituata sterila nu costa mult si nici nu presupunea urmari. Dar daca viitorul omenirii depindea de el, omenirea nu mai avea nici un viitor.

Schimba viteza si se incadra pe drum. Soarele rasarise pe deplin.